

simisse peále kuulda. Láks siis torni ukse pole, wóttis sedda lahti ja húdis ka seált üllespíddi: Kes on siiin tornis? Kui on, siis tulgo julgeste ja ilma wibimatta mahha! Keik waikne assi. Túk aega párrast sai treppist mohha úks noor túttarlaps, fedda sündis armata kafsteistkümmend aastat wanna. Tullise wárristussega langes temma põlwili firriko õppetaja jalge ette mahha, ja ei sanud essi otsa ei sannagi suust üllesando, senni fui teine tedda üllestõstis, tedda pebme ja lahke sannaga metallas, mõda vallet sūlitas ja temma käest füssis, kuidas temma olleks seie sanud ja mis asja párrast? Siis wast hakkas lapslele keel jálle suhho sündima ja útles ifka weel sure wárristussega: „Minno waene emma, kes párrast issa surma meil lastel úksnes abiks ja toitjáks olli, sai issa matmissee páwal seitsmäast hirmsast surma haigussest omma wiimise otsa peále. Üks hea nabet tuli tánna hommiko meid waatma, ja fui olli emma haigust selgesie

árratunnud, siis útles temma, et muud abbi ei ole selle samma ukse fóhhho többe wasto, kui saaks kesk õ aial, kohhe mil kel kafsteistkümmend tásis lónud, firriko torni fellal seej nattufest rooetet mahha ðrutada ja pimaga sisse wóttia. Selle sanna peále wóttin tuñgewat nugga fátte ja nattufest leiba kasa, láksin firriko senni fui foggodus weel kous olli, persin ennast Ultari tahha árra ni kaua et rahiwas olleks firrikust lahfund; ootsin weel seál kohhal senni fui firrikomees firriko ukzed olli lukko pannud ja árraláinud. Olin kuulnud, et uksi sünniks hólpasaste seest lahti wóttia. Astusin siis wálja, wóttin omma leiva yallukfest ja fui weel nattuke pááw olli astusin torni treppidest ülles fellade fóhhani. Seál píddin eht rohke minne fui kolm tundi wahtima, enne fui kel olli kafsteistkümmend lónud. Keik liikmed ja südda ollid kül hirmo ja wárristust tásis; agga se móttie ja lotus jálle, et emmale sedda wimist abbi seest ommast nou-